

Iubire neîmpărtășită

DANACIOBY

Iubire neîmpărtășită

Pe malul apei străvezii,
Stătea o tristă fată.
Ar vrea să poată povesti
Despre destin și soartă.

Cândva iubise un băiat,
Mai mult decât pe sine.
Ea l-a iubit, el a plecat
Și-acum nu mai revine.

Din ochii ei albaștri, seci,
Nici lacrima nu curge.
Și-n jurul ei sunt toate reci.
Vrea dorul să-l alunge.

Durerea ce e-n pieptul ei,
Ar vrea s-o risipească,
Dar câteodată nu-i cum vrei,
Căci viața nu te lasă.

Secătuită e de vlagă.
Privește trist în zare.
Și nu e nimeni să-nțeleagă,
Iubirea ei cea mare.

Iubirea neîmpărtășită,
E cea mai grea povară.
Ea se credea a lui iubită,
Iar azi se simte goală.

Pășește ca fantoma nopții.
În urma ei e ceață.
Așa i-a fost ei datul sorții,
Să nu mai facă față.

Sfârșită e de dor și jale.
Nimic nu mai contează.
Nu vede că-i e marea-n cale.
Ea merge și oftează.

O-nghite apa și-i e bine.

Prea mult a pătit.
Iar gândul că nu vine mâine,
E tot ce și-a dorit.

Pe malul mării-ntunecate,
Stătea un suflet sfărâmat.
De-atâta dragoste, se zbate.
Ea l-a iubit, el a plecat.